

НАРОДЖЕНИ ВІЛЬНИМИ

e-mail: vspr22@ukr.net

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ
ЦЕНТРУ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГУ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

ГАЙДАМАКИ або ІСТОРИЧНІ ГРАБЛІ...

«... Коли постають такі питання я завжди шукаю в історії паралелі – і як правило їх знаходжу. Маю паралель і для НацДружин.

Був у 1918-1919 рр. в складі Гетьманської армії, та Дієвої Армії УНР такий 3-й Гайдамацький полк. Сформований він був як класичний добробат – курінь Червоних гайдамаків. Командир куреня (батальйону) – особа легендарна, Омелян Волох, людина яка в Першу Світову війну піднялася з рядових у штабс-капітани, був кавалером семи російських бойових орденів і мав нагородну Георгієвську зброю. Поповнений курсантами 2-ї Юнацької школи (1-а відома участю в бою під Крутами) курінь перетворився в Гайдамацький кіш Слобідської України, керований особисто Симоном Петлюрою. Потім переформовані в полк, гайдамаки вилися до Запорізької дивізії і взяли участь в поході полковника Болбочана на Харків, Катеринослав і Крим.

Гайдамаки були постійним головним болем для гетьманської влади – повсякчас бунтували. Політизовані вони були понад всяку міру, і особливий успіх у них мали популістські просторікування соціалістів. Але гетьман їх не розформовував – цінував за патріотизм і мужність. Гайдамаки відплатили – стали епіцентром протигетьманського повстання на Донбасі. Після втрати Україною Харкова – мусили відступати. А далі...

Саме гайдамаки Волоха здійснили арешт полковника Болбочана – при чому справа ледь не дійшла до бою між гайдамаками і Чорними запорожцями (бійку зупинив сам Болбочан). Те що ледь не прийшлося битися зі своїми, гайдамаків не турбувало. Вони ж патріоти! Вони ж все робили для України! Вони ж вірили своєму керманичу.

Гайдамаки Волоха вбили полковника

Виноградова, гайдамаки самовільно намагалися розбройти 1-й полк Січових стрільців, гайдамаки взяли участь у Проскурівському погромі... Гайдамаки ігнорували накази Петлюри і діяли як «кішка що гуляє сама по собі» (те саме на фронті я неодноразово чув про «Азов»). І все це – з вірою що все це на користь Україні. Вони ж – патріоти! Режисер Довженко, поет Сосюра – вони теж були гайдамаками.

Результат цих вихилясів був передбачуваний. У грудні 1919 р. гайдамаки Волоха захопили державну скарбницю УНР – і перейшли до московських більшовиків. Гайдамаками були поповнені 44-а та 60-а стрілецькі дивізії РККА. Колишні гайдамаки Волоха примудрилися взяти участь в боях проти українського війська (ДА УНР) та загонів українських повстанців – осіваних Горліс-Горським і Ковалем.

Фінал історії був трагічний. Командира гайдамаків Омеляна Волоха у травні 1933 р. було заарештовано і відправлено на Соловки – займатися громадсько-корисною працею в ім'я мілих йому соціалістичних ідеалів. Тоді ж по всій Україні почали брати колишніх гайдамаків – як «націоналістів» і «петлюрівців». У жовтні 1937 р. ще ув'язнений Волох здобув нове звинувачення, представ перед судом трійки НКВД, і там швидко та без буцянь між звинуваченням і захистом (тобто судом, про який мріють нині НацДружини) був приречений до розстрілу. З виконанням вироку не зволікали також – це ж вам не демократія якась?!

Щось мені підказує, що цієї сцени нашої історії члени НацДружин не знають. Вони не замислюються що можуть закінчити так само – під конвоєм біля Магадану або в московському

розстрільному підвалі. Так само – як не знають вони, чому Білецький пішов з Іловайську і чому його за те навіть не пожурили. Навіщо їм щось знати?

Вони ж вірять!»

Зi сторiнки
Дмитра "Калинчука"
Вовнянка у ФБ

Психологічна підготовка

Правила першої психологічної допомоги
“6П”

1. Підiйди

Знайди в собі силу звернутися до потерпілого (щоб проявити людяність не треба бути спеціалістом). Представся (назви власне ім'я).

2. Пiдтримай

Знайди безпечне місце. Відведи потерпілого з поля бою (місця трагедії). Посади його, спершишь об стіну, підтримай своїм тілом. Захищай потерпілого.

3. Пам'ятай про реальність

Звертайся до постраждалого за ім'ям (по батькові). Запитай його чи знає він, що трапилося, де він знаходиться. Розкажи йому потрібну інформацію, допомагай зорієнтуватися в ситуації. Зосередься на диханні, говори: “Спокійний вдих-видих”.

4. Посприяй

Сприяй прояву емоцій. Заспокій постраждалого в тому, що його переживання і їх зовнішні прояви в такій ситуації нормальні. Довіряй його здатності впоратися з ситуацією.

5. Потурбуйся

З'ясуй чого потребує, запропонуй воду, ковдру, скажи де можна відправити природні потреби. Слухай (не бійся при цьому мовчати). Акуратно використовуй фізичний контакт.

6. Передай

Не обов'язково впоратись з усім одному. Передай постраждалого медичним працівникам, психологам, командирам.

Пам'ятай – ти можеш врятувати чиєсь життя вчасно та правильно надавши потерпілому першу психологічну допомогу.

За матеріалами відділу оперативного психологічного супроводження військ (сил)
ЦМПЗ ЗСУ

Армійський ребрендинг

Гудбай СРСР: як в Україні декомунізують армію

Історик та радник заступника голови Адміністрації Президента України Василь Павлов відомий своєю науковою та просвітницькою роботою в сфері військової історії. Зокрема, саме він був одним із експертів, які розробляли новий візуальний облік Збройних Сил, наповнюючи його національними сенсами та українськими військовими традиціями.

- Не завжди нова символіка сприймається позитивно у війську, насамперед через тягість до радянських традицій. Як переконувати таких військовослужбовців?

- Знов таки в цьому моменті звалюється в купу величезна кількість окремих питань. Якщо ми візьмемо віковий склад Збройних Сил, то на 2018 рік 25 років вислуги мають люди, які прийняли присягу в 1993 році, тобто 25 років – це вже полковники-підполковники, але особовий склад рівня від рядового і до молодших офіцерів – це вже люди, які повністю сформувалися в Україні. І говорить, що ці люди сформувалися в системі радянських цінностей, не зовсім правильно. Доречно буде сказати, що ЗСУ через цілу низку суб'єктивних та об'єктивних причин за цей час не змогли сформувати цілісний комплекс власних цінностей і вимушено спиралися на ті сенси й ті цінності, які дісталися Україні у спадок від радянської армії. Це і кольорова гама, і легендаристика, і символіка тощо.

Дійсно був певний спротив, дійсно було нерозуміння, знову ж таки – люди сприймали це через призму свого досвіду, через призму своєї молодості. Коли починається розмова без емоцій, коли починається розмова фактами, то кожна адекватна людина починає сприймати цю інформацію.

Якщо ми кажемо про Сили спеціальних операцій, дійсно, значна частина спецпризначених від початку не розуміла цієї символіки, потім поступово різними каналами розпочалось “вприскування” цієї інформації в середовище військових, потім частина їх почала сама цікавитися цією символікою, почала “перепрошивати” її під себе. Як тільки з’явилася неформальна символіка, розроблена ССОшниками з використанням елементів нової офіційної символіки, як тільки з’явилася прapor, татуування, інша неформальна візуалістика – воно відразу почало заходити, а влітку 2017 року командувач Сил Спеціальних операцій Ігор Луньов

особисто підписує документи про впровадження нової символіки. І далі вона вже почала входити в спецназ, зараз вони її використовують, вибудовують власну ідеологію та візуалістику.

Будь-яка роз'яснювальна робота розпочинається з інформаційного вкіду. Це вірусна інформація, яка поширюється в будь-якому середовищі. Люди починають її усвідомлювати, люди починають з нею жити, люди починають докопуватись, шукати інші факти. Будь-яка роз'яснювальна робота потребує часу.

- Який чином відбувається переименування військових частин і зняття усіх радянських регалій з підрозділів ЗСУ?

- По-перше – не переименування, а присвоєння почесних назив – тут є принципова різниця. Присвоєння почесної назви – це нагорода для підрозділу, який якимось чином відзначився. 72-га бригада відзначилась на війні – отримала почесне найменування на честь полку Чорних Запорожців. Один український підрозділ, який воював з Росією, отримав назву на честь іншого українського підрозділу, який так само, але 100 років тому, воював з Росією.

По-друге, щодо радянських почесних найменувань – у 1992 році були скасовані всі почесні найменування, гвардійські звання та радянські державні нагороди. Але 1999 року указом президента всі радянські почесні найменування, нагороди й відзнаки повернули. Цей указ був таємним до 2009 року.

- Тобто це була ідеологічна диверсія?

- Так, це була ідеологічна диверсія. Так само, як потім ідеологічні диверсії у військово-історичній сфері відбувались у 2010, 2012, 2013 роках. З’являлись імена, назви, які є абсолютно неприйнятними для України з точки зору ідеології. І лише в 2015 році цей процес пішов у зворотному порядку.

- Чи варто відмовлятись від усіх найменувань, пов’язаних з радянським минулім?

Як, наприклад, ставиться до льотчика-аса

Івана Кожедуба, ім’я якого носить Харківський Національний Університет Повітряних Сил?

- Ім’я Івана Кожедуба – це якраз той приклад, який маємо використовувати, її питання інформаційної політики та позиціювання цієї історичної постаті. Від того, як ми напишемо про нього історичну довідку, так ми й почнемо його позиціонувати. Якщо почнемо його оцінювати як тричі Героя Радянського Союзу – це один момент, момент негативний. Коли ж почнемо його позиціонувати, як українця, як пілота, як найкращого аса країн антигітлерівської коаліції, який за свої подвиги отримав три найвищі нагороди СРСР – зовсім інший контекст. При цьому це залишається одна й та ж сама людина.

Ми пропонуємо концепт “Під чужими прапорами”, куди ми беремо усіх українців, які воювали в усіх арміях світу в усі часи, коли не існувало української держави. І тоді у нас з’являються українці у французькій армії, українці у німецькій армії, українці в американській армії, українці в Червоній (Радянській армії), але вони з’являються в позадержавному контексті. В контексті військової майстерності. Українці завжди воювали і воювали вправно.

- Яким чином відбувається впровадження історичної політики у війську в країнах НАТО?

- Кожна армія веде потужну ідеологічну роботу. Наприклад, в нас є проблема в сприйнятті в українському війську головного убору “мазепинки”. У поляків немає ніяких проблем в сприйнятті власного головного убору “рогатувка”, що є більш незручна, ніж “мазепинка”. Але першими, хто виступив за її повернення, стали їхні сили спецоперацій, адже вона є символом польського війська. Кожен польський офіцер складає іспит з військової історії. Обов’язковий атрибут випуску з Вест-Пойнта (Військова академія США) – іспит із воєнної історії. У військах країн НАТО є спеціальні військово-історичні відділи. Видаються щонайменше три-чотири історичні ілюстровані журнали в кожній країні, з’являються фільми. Військові проводять військово-історичні екскурсії, наприклад, британські вояки в 2016 році відвідували місця бою на Соммі, а французькі військовослужбовці відвідували Верден. Відбувається низка військово-історичних просвітницьких заходів, як до прикладу – цьогоріч з помпою відзначили століття Королівських Військово-Повітряних Сил Британії.

Ігор Кромф для “Український інтерес”

Буква закону

Відповідно до Конституції України... або За що голосуємо 31 березня

Багато кандидатів у Президенти України мають радикальні наміри змінити повноваження влади, переписавши Конституцію. Запровадити посаду канцлера, скоротити кількість депутатів і міністерств, знизити ціну на газ, зробити ідеальні дороги - це лише деякі із пропозицій, що є у програмах кандидатів. Але інколи здається, що більшість кандидатів навіть не читали обов'язки президента згідно Конституції. Тож, давайте розберемося, що є повноваженнями Президента України і що у його компетенції. Зазирнемо в основний закон.

Стаття 106. Президент України:

«1) забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави;

2) звертається з посланнями до народу та із щорічними і позачерговими посланнями до Верховної Ради України про внутрішнє і зовнішнє становище України;

3) представляє державу в міжнародних відносинах, здійснює керівництво зовнішньополітичною діяльністю держави, веде переговори та укладає міжнародні договори України;

4) приймає рішення про визнання іноземних держав;

5) призначає та звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях; приймає вірчі і відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав;

6) призначає всеукраїнський референдум щодо змін Конституції України відповідно до статті 156 цієї Конституції, проголошує всеукраїнський референдум за народною ініціативою;

7) призначає позачергові вибори до Верховної Ради України у строки, встановлені цією Конституцією;

8) припиняє повноваження Верховної Ради України у випадках, передбачених цією Конституцією;

9) вносить за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України, подання про призначення Верховною Радою України Прем'єр-міністра України в строк не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після одержання такої пропозиції;

10) вносить до Верховної Ради України подання про призначення Міністра оборони України, Міністра закордонних справ України;

11) призначає на посаду та звільняє з посади за згодою Верховної Ради України Генерального прокурора;

12) призначає на посади та звільняє з посад половиною складу Ради Національного банку України;

13) призначає на посади та звільняє з посад половиною складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення;

14) вносить до Верховної Ради України подання про призначення на посаду та звільнення з посади Голови Служби безпеки України;

15) зупиняє дію актів Кабінету Міністрів України з мотивів невідповідності цій Конституції з одночасним зверненням до

Конституційного Суду України щодо їх конституційності;

16) скасовує акти Ради міністрів Автономної Республіки Крим;

17) є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посади вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави;

18) очолює Раду національної безпеки і оборони України;

19) вносить до Верховної Ради України подання про оголошення стану війни та у разі збройної агресії проти України приймає рішення про використання Збройних Сил України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань;

20) приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України;

21) приймає у разі необхідності рішення про введення в Україні або в окремих її місцевостях надзвичайного стану, а також оголошує у разі необхідності окремі місцевості України зонами надзвичайної екологічної ситуації - з наступним затвердженням цих рішень Верховною Радою України;

22) призначає на посади третину складу Конституційного Суду України;

23) пункт 23 частини першої статті 106 виключено

24) присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини;

25) нагороджує державними нагородами; встановлює президентські відзнаки та нагороджує ними;

26) приймає рішення про прийняття до громадянства України та припинення громадянства України, про надання притулку в Україні;

27) здійснює помилування;

28) створює у межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для

здійснення своїх повноважень консультивативні, дорадчі та інші допоміжні органи і служби;

29) підписує закони, прийняті Верховною Радою України;

30) має право вето щодо прийнятих Верховною Радою України законів (крім законів про внесення змін до Конституції України) з наступним поверненням їх на повторний розгляд Верховної Ради України;

31) здійснює інші повноваження, визначені Конституцією України.

Президент України не може передавати свої повноваження іншим особам або органам.

Президент України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Акти Президента України, видані в межах повноважень, передбачених пунктами 5, 18, 21 цієї статті, скріплюють підписами Прем'єр-міністр України і міністрів, відповідальний за акт та його виконання.»

Отже, вивчаємо закони і включаємо голову. недозволимо себе дурити. Якщо ми дозволимо себе надурити - нас таки надурять!

Інф. «Народжені вільними»

Що до чого...

ВЕЛИКА БРЕХНЯ або Чотири найпривабливіших обіцянки кандидатів у президенти, які свідомо не будуть виконані

БРЕХНЯ ПЕРША: «НАЗАД ДО ДРУЖБИ НАРОДІВ»

Що це означає - знову опинитися в російському фарватер? Ні, давайте серйозно, без дурнів.

Зрозуміло, що тим з вас, шановні читачі, хто хотів би бачити Україну знову другою республікою з п'ятнадцяти, немає сенсу розповідати про європейський цивілізаційний вибір, безвіз і НАТО як системи колективної безпеки. Всім моїм знайомим, які таємно або явно шепочуть «Путін, прийди», мріється, що повернення України на орбіту Росії означатиме відновлення радянської промисловості. Що на наступний ранок після візиту нового українського президента в Кремль українська промисловість знову почне виробляти трактори, вагони, ковбасу і навіть автомобілі Запорізького заводу для 1/6 частини суші.

Чи не почне?

За своїм основним експортної продукції - металу, зерна, добрив - Україна є одним з головних конкурентів Росії на світовому ринку. Російським машинобудівникам потрібно, щоб Україна купувала в Росії трактори, вагони, ковбасу і автомобілі ВАЗ і ГАЗ. І в Москві давно немає Держплану, який би міг це змінити. Головне, навіщо Україна потрібна Росії, ми бачимо на прикладі сусідньої Білорусі. По-перше - служити буферною зоною, якій за часів СРСР були країни соцтабору. По-друге - синхронно з Кремлем голосувати в ООН та інших міжнародних організаціях. І тільки по-третє - купувати у російських капіталістів все, що вони хотіли б сюди продавати. А хіба ви не хотіли б того ж самого, якби ви були на місці російського президента?

Втім, шкода від економічного союзу з РФ - не найголовніше. Важливіше те, що неодмінним атрибутом союзництва з путінською Росією є автократія. Досить

подивитися на список міжнародних друзів нинішньої російської влади, щоб переконатися в цьому. І це природно. Російська влада і Путін як її

персоніфікація зневажають державні інститути і процедури. Нещодавно про це в гучній статті прекрасно написав один з головних ідеологів «путінізму» Владислав Сурков.

«У новій системі, - пише Сурков про сучасну російську державну владу, - всі інститути підпорядковані основному завданню - довірчого спілкування і взаємодії верховного правителя з громадянами. Різні гілки влади сходяться до особистості лідера, будучи цінністю не самі по собі, а лише в тій мірі, в якій забезпечують з ним зв'язок. Перейняті у Заходу багаторівневі політичні установи у нас іноді вважаються частково ритуальними, заведеними більше для того, щоб було, «як у всіх», щоб відмінності нашої політичної культури не так сильно кидалися сусідам в очі, не дратували і не лякали їх. Вони як вихідний одяг, в якому йдуть до чужих, а у себе ми по-домашньому, кожен про себе знає, в чому».

На думку Кремля, державне управління - це вольовий акт. І Путіну потрібен на чолі союзної держави партнер-диктатор, досить вольовий, щоб утримувати свою державу в узді якомога довше, але не настільки, щоб почати конкурувати зі Старшим партнером.

Авторитарний режим сам по собі не поганий і не хороший. Он династія Лі вже півстоліття успішно рулить Сінгапуром, довівши, що держава, яка не володіє природними багатствами, з практичного небуття вибилася в світові лідери по ВВП на душу населення. Можна згадати економічне зростання в умовах диктатури в Чилі, Південної Кореї, Індонезії, Китаї. Ось тільки всі ці історії успішного авторитаризму мають одну спільну рису: диктатори, ламаючи частину свого народу через коліно, інтегрували свої країни у відкритий конкурентний капіталістичний світ.

На жаль, але союз з РФ обіцяє Україні лише ізоляціонізм і залишну завісу.

Тому чекати економічного дива від нового українського януковича, яке б прізвище він або вона не носили, не доводиться. А ось чого чекати, цілком зрозуміло: «віджиму» всього, що приносить гроші, на користь вузького кола Сім'ї і придворної челяді. Таких історій у нас при будь-яких владах вистачало, але Віктор Федорович з сім'єю в змаганнях з віджимання залишається недосяжним чемпіоном. У всякому разі - поки що.

Здавалося б, яка різниця читачеві, хто господар того чи іншого українського заводу. Але різниця є. Відкритий ринок приведе на завод найбільш ефективного власника: той просто купить завод у менш ефективного, оскільки зможе заробити на цьому заводі більше. У моделі імені Віктора Федоровича (або Леоніда Даниловича, якщо завгодно) завод дістанеться родичу або другу диктатора. Заради підтримки заводів своїх друзів диктатор насамперед скасує безвіз, щоб робітники не могли виїхати в Польщу. І нові придворні феодали будуть продовжувати безтурботно продавати пшеницю, руду і металопрокат за кордон за демпінговими цінами, тому що зарплата у кріпаків низька, завод / земля дісталися за копійки, а недорогий газ і електрику диктатор забезпечує за програмою захисту вітчизняного виробника.

Може бути ви цього не помітили, але всі 27 років незалежності України саме так і жила, розплатившись за комфорт своїх феодалів гіршою динамікою ВВП серед мирних країн.

(Далі буде)

Александр РАТНЕР

